

Sygn. akt XII K 158/18

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22.10. 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie w XII Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Wysokińska-Walczak

Protokolant: Tobiasz Deja

przy udziale Prokuratora: Renaty Zielińskiej

po rozpoznaniu w dniu 15.10.2018 r.

sprawy **D. W.**, urodzonego w dniu (...), w S., syna T. i L. z domu W.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. **Wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Warszawie** z dnia 28 czerwca 2016 r. **sygn. akt XII K 35/16** (utrzymanym w mocy w dniu 8 grudnia 2016 r. przez Sąd Apelacyjny w Warszawie, sygn. akt II Aka 342/16), w którym Sąd połączył orzeczone wobec D. W.:

- kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami w sprawach: Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 12 grudnia 2011 r. sygn. akt II K 848/11 w pkt 3, Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 21 czerwca 2013 r. sygn. akt II K 1105/12, Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 11 grudnia 2014 r., sygn. akt II K 38/13 i Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 29 czerwca 2015 r., sygn. akt XII K 109/14 i wymierzył skazanemu D. W. karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności oraz zaliczył skazanemu na poczet tej kary okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 21 grudnia 2015 r. do 28 czerwca 2016 r.;
- kary grzywny orzeczone wyrokami w sprawach: Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 21 czerwca 2013 r. sygn. akt II K 1105/12, Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 22 grudnia 2014 r. sygn. akt II K 391/14, Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 29 czerwca 2015 r. sygn. akt XII K 109/14 i wymierzył skazanemu D. W. karę łączną grzywny w wymiarze 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;
- zakazy prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczone wyrokami w sprawach: Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 12 grudnia 2011 r. sygn. akt II K 848/11 i Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 11 grudnia 2014 r. sygn. akt II K 38/13 i orzekł wobec skazanego D. W. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na łączny okres 9 (dziewięciu) lat oraz zaliczył na poczet tak orzeczonego zakazu okres wykonywania zakazu od dnia 25 lipca 2009 r. do dnia 31 października 2010 r., od dnia 6 czerwca 2011 r. do dnia 27 września 2013 r. oraz od dnia 21 listopada 2013 r. do dnia 21 grudnia 2015 r.;

skazany odbywa karę pozbawienia wolności od dnia 21 grudnia 2015 r., planowany koniec kary 20 grudnia 2019 r.

2. **wyrokiem Sądu Rejonowego w Otwocku** z dnia 28 kwietnia 2017 r. **sygn. akt II K 159/15** (utrzymanym w mocy w dniu 26 lutego 2018 r. przez Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie, sygn. akt VI Ka 911/17) za czyn z art. 178 a § 1 i 4 k.k. popełniony w dniu 15 stycznia 2015 r., na karę 1 (jeden) roku pozbawienia wolności i 10 (dziesięć) lat zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;

orzeka

I. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 i 4 k.k. łączy karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności, orzeczoną wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 28 czerwca 2016 r. w sprawie **o sygn. akt XII K 35/16** (pkt 1), z karą 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 28 kwietnia 2017 r. w sprawie **sygn. akt II K 159/15** (pkt 2) i **wymierza skazanemu D. W. karę łączną 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;**

II. na podstawie art. 90 § 2 k.k. łączy środki karne w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczone wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 28 czerwca 2016 r. w sprawie **o sygn. akt XII K 35/16** (pkt 1) w wymiarze 9 lat, z zakazem prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 28 kwietnia 2017 r. w sprawie **sygn. akt II K 159/15** (pkt 2) w wymiarze 10 lat i orzeka wobec **skazanego D. W.** środek karny w postaci **zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 15 (piętnastu) lat;**

III. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonego w pkt II zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zalicza skazanemu okres wykonywania zakazu od dnia 25 lipca 2009 r. do dnia 31 października 2010 r., od dnia 6 czerwca 2011 r. do dnia 27 września 2013 r. oraz od dnia 21 listopada 2013 r. do dnia 21 grudnia 2015 r.;

IV. na podstawie art. 576§1 k.p.k. w pozostałym zakresie wyroki, które zostały objęte niniejszym wyrokiem łącznym podlegają odrębnemu wykonaniu;

V. na podstawie art. 618 § 1 pkt. 11 k.p.k. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz r.pr. M. T. kwotę 120 (stu dwudziestu) złotych, powiększoną o kwotę podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu D. W.;

VI. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia skazanego D. W. od kosztów sądowych, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt XII K 158/18

UZASADNIENIE

W dniu 1 sierpnia 2018 r. do Sądu Okręgowego w Warszawie wpłynął (przekazany z Sądu Rejonowego w Otwocku) wniosek D. W. (datowany na dzień 3 kwietnia 2018 r. o wydanie wobec niego wyroku łącznego obejmującego kary orzeczone wyrokami: Sądu Rejonowego w Otwocku o sygn. akt II K 1105/12, II K 38/13 i II K 159/15 oraz Sądu Okręgowego w Warszawie o sygn. akt II K 109/14.

Na rozprawie w dniu 15 października 2018 r. prokurator wniósł o wymierzenie kary łącznej 4 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz połączenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w rozmiarze 15 lat. Obrońca natomiast poparł wniosek skazanego.

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego i ujawnionego w niniejszej sprawie, Sąd Okręgowy w Warszawie ustalił, co następuje:

D. W. został skazany prawomocnymi wyrokami:

1. **wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Warszawie** z dnia 28 czerwca 2016 r. **sygn. akt XII K 35/16** (utrzymanym w mocy w dniu 8 grudnia 2016 r. przez Sąd Apelacyjny w Warszawie, sygn. akt II Aka 342/16), w którym Sąd połączył orzeczone wobec D. W.:

- kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami w sprawach: Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 12 grudnia 2011 r. sygn. akt II K 848/11 w pkt 3, Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 21 czerwca 2013 r. sygn. akt II K 1105/12, Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 11 grudnia 2014 r., sygn. akt II K 38/13 i Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 29 czerwca 2015 r., sygn. akt XII K 109/14 i wymierzył skazanemu D. W. karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia

wolności oraz zaliczył skazanemu na poczet tej kary okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 21 grudnia 2015 r. do 28 czerwca 2016 r.;

- kary grzywny orzeczone wyrokami w sprawach: Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 21 czerwca 2013 r. sygn. akt II K 1105/12, Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 22 grudnia 2014 r. sygn. akt II K 391/14, Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 29 czerwca 2015 r. sygn. akt XII K 109/14 i wymierzył skazanemu D. W. karę łączną grzywny w wymiarze 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;
- zakazy prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczone wyrokami w sprawach: Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 12 grudnia 2011 r. sygn. akt II K 848/11 i Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 11 grudnia 2014 r. sygn. akt II K 38/13 i orzekł wobec skazanego D. W. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na łączny okres 9 (dziewięciu) lat oraz zaliczył na poczet tak orzeczonego zakazu okres wykonywania zakazu od dnia 25 lipca 2009 r. do dnia 31 października 2010 r., od dnia 6 czerwca 2011 r. do dnia 27 września 2013 r. oraz od dnia 21 listopada 2013 r. do dnia 21 grudnia 2015 r.;

skazany odbywa karę pozbawienia wolności od dnia 21 grudnia 2015 r., planowany koniec kary 20 grudnia 2019 r.

2. wyrokiem Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 28 kwietnia 2017 r. sygn. akt II K 159/15 (utrzymanym w mocy w dniu 26 lutego 2018 r. przez Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie, sygn. akt VI Ka 911/17) za czyn z art. 178 a § 1 i 4 k.k. popełniony w dniu 15 stycznia 2015 r., na karę 1 (jeden) roku pozbawienia wolności i 10 (dziesięć) lat zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;

Powyższe ustalenia faktyczne Sąd oparł na podstawie karty karnej (k. 10-11), opinii o skazanym (k. 13-14), wyrok SO w Warszawie o sygn. XII K 35/16 (k. 31-33), wyrok SA w Warszawie o sygn. II AKa 342/16 (k. 45-46), obliczenie karny (k. 47), informacje o pobytach i orzeczeniach (k. 49-64), karty karnej (k. 83-85), wyrok SR w Otwocku o sygn. II K 159/15 (k. 89), wyrok SO Warszawa-Prawa o sygn. VI Ka 911/17 (k. 90), akt oskarżenia z 20 marca 2015r. (k. 94),

uzasadnienia wyroku SR w Otwocku o sygn. II K 159/15 (k. 97- 108). informacji o pobytach i orzeczeniach (k. 118-125).

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

W pierwszej kolejności należało wskazać, iż z dniem 1 lipca 2015 r. weszła w życie nowela przepisów kodeksu karnego, która w sposób radykalny zmieniła regulacje odnoszące się do instytucji wyroku łącznego - zmianie uległy m.in. przepisy określające zasady łączenia kar. Ustawodawca odszedł od konstrukcji zbiegu przestępstw (dotychczasowy art. 85 k.k.) na rzecz zasady łączenia kar podlegających wykonaniu (art. 85 § 2 k.k. po nowelizacji). Zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396), przepisów rozdziału IX w znowelizowanym z dniem 1 lipca 2015 r. kształcie, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie nowelizacji.

Podzielić należy pogląd Sądu Apelacyjnego w Katowicach, iż „w myśl art. 19 ust. 1 in fine noweli z dnia 20 lutego 2015 r., przepisy rozdziału IX w nowym brzmieniu mogą znaleźć zastosowanie do kar prawomocnie orzeczonych przed 1 lipca 2015 r. tylko wtedy gdy zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po tym dniu”. Oceny czy zachodzi potrzeba, o której mowa, należy oczywiście dokonywać według przepisów w nowym brzmieniu. Jeżeli zgodnie z tymi przepisami należałoby połączyć karę orzeczoną prawomocnie po 1 lipca 2015 r. z jedną, albo większą liczbą kar orzeczonych prawomocnie przed tą datą, wówczas należy na podstawie art. 4 § 1 k.k. rozstrzygnąć, czy stosować dalej przepisy rozdziału IX w nowym brzmieniu, czy też w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015 r. (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 9.06.2016 r., sygn. akt II AKa 190/16).

Wobec D. W. w dniu 28 czerwca 2016 r. w sprawie o sygn. XII K 35/16 (pkt 1) został wydany prawomocny wyrok łączny obejmujący ciągiem kary orzeczone wyrokami wcześniej wydanymi wobec w/w. Wyrok w sprawie o sygn. XII K 35/16,

jak również kolejny - w sprawie o sygn. akt II K 159/15 (pkt 2) - zostały wydane po wejściu życie znowelizowanych przepisów w zakresie wyroku łącznego.

Powyższe ustalenia nie dały podstawy do wydania wyroku łącznego na stanie prawnym z przed dnia 1 lipca 2015 r. tym bardziej, że data czynu za który D. W. został skazany wyrokiem opisanym w pkt 2 wyklucza możliwość połączenia orzeczonej tym wyrokiem kary z innymi karami orzeczonymi w jednostkowych sprawach na przepisach obowiązujących przed nowelizacją. Z tych względów Sąd był zobligowany do zbadania czy zachodzą przesłanki do wydania wyroku łącznego na obowiązującym stanie prawnym.

Zgodnie z obowiązującą obecnie treścią art. 85 § 1 k.k. – jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną. Natomiast § 2 stanowi, że podstawą kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu (z zastrzeżeniem art. 89 k.k.) w całości lub w części kary lub kary łączne orzeczone za przestępstwa o którym mowa w § 1.

Jak wynika z akt sprawy a w szczególności dokumentacji dotyczącej odbytych przez skazanego D. W. orzeczonych wobec niego kar, kary i środki karne wynikające z orzeczenia w sprawie XII K 35/16 (pkt 1) oraz II K 159/15 (pkt 2) nie zostały jeszcze wykonane w całości. Mając powyższe na uwadze, zgodnie z obecnie obowiązującymi przepisami zaszyły przesłanki do utworzenia zbiegu obejmującego kary pozbawienia wolności oraz środki karne w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczone w/w wyrokami (w pkt 1 i 2).

W tym miejscu na marginesie należy wskazać, że zgodnie z treścią art. 90 k.k. w razie orzeczenia za zbiegające się przestępstwa m.in. zakazów lub obowiązku tego samego rodzaju, sąd stosuje odpowiednio przepisy o karze łącznej.

Z treści art. 86 § 1 k.k. wynika, że Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy. Wydając wyrok łączny, Sąd nie był zobligowany do analizy okoliczności, które wpłynęły na wysokość orzeczonych kar za poszczególne przestępstwa.

Decydując o ostatecznym kształcie kary łącznej sąd winien, zgodnie z art. 85a k.k., brać pod uwagę przede wszystkim dyrektywy prewencji indywidualnej oraz generalnej. Jako że przepis ten nie zawiera enumeratywnego katalogu przesłanek decydujących o wymiarze kary łącznej, to użycie zwrotu "przede wszystkim" pozwala uwzględnić relacje zachodzące pomiędzy prawomocnie osądzonymi czynami, które sprowadzają się do łączącego je związku przedmiotowo-podmiotowego oraz dzielących je odstępów czasowych, tak aby orzeczona kara łączna zawierała w sobie całościową ocenę przestępczej działalności skazanego i we właściwy sposób miarkowała zastosowaną wobec niego represję karną. Im bliższe są te relacje, tym bardziej wyrok łączny powinien być zbliżony do dopuszczalnego minimum, uwarunkowanego wysokością kar orzeczonych za przestępstwa objęte tym wyrokiem. (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 24 maja 2018 r., sygn akt II AKa 49/18).

Należy w tym miejscu wskazać, że stosowanie zasady absorpcji przy wymiarze kary łącznej nie przedstawia się jako obowiązek sądu orzekającego i nie stanowi też punktu wyjścia przy dokonywaniu oceny wymiaru kary łącznej (vide: m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 11 marca 2015 r., sygn. akt II AKa 51/15, LEX nr 1842278). Wymierzania kary łącznej na zasadzie absorpcji, powinno mieć charakter wyjątkowy i dotyczyć sytuacji nietypowych. Wymierzenie in concreto kary łącznej przy stosowaniu określonej zasady stanowi rezultat koniecznego uwzględnienia przy wyrokowaniu łącznym okoliczności, które nie mogły być wcześniej przedmiotem oceny sądu, takich jak globalna liczba popełnionych przestępstw, ich rodzaj i łączące je relacje przedmiotowo-podmiotowe determinuje potrzebę takiego ukształtowania kary łącznej, aby te wszystkie aspekty - w wyniku stosowania dyrektyw prewencji szczególnej i ogólnej - zostały uwzględnione. To mający w tym przypadku zastosowanie art. 53 § 1 k.k. nakazuje uwzględnienie również celu zapobiegawczego i wychowawczego, które kara łączna ma osiągnąć w stosunku do skazanego (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 24 września 2015 r., sygn. akt II AKa 304/15).

Kara łączna jest swego rodzaju podsumowaniem działalności przestępczej skazanego w okresie czasu objętym skazaniami za przestępstwa pozostające w realnym zbiegu. Wymierzając tę karę, stosuje się dyrektywy karania: słuszności i celowości, wyrażone przez ścisłość związku podmiotowo - przedmiotowego między tymi przestępstwami.

W aspekcie przedmiotowym związek wyrażają elementy przedmiotowe czynów, jak tożsamość pokrzywdzonych, rodzaj naruszonych dóbr prawnych, sposób działania sprawcy, bliskość czasowa poszczególnych przestępstw i podobne. Związek podmiotowy wyrażają elementy podmiotowe jak motywacja sprawcy itp. Zachowanie skazanego, w tym w trakcie odbywania kar pozbawienia wolności, może mieć dla wymiaru kary łącznej znaczenie subsydiarne, to jest ma pomóc w ustaleniu celowości kary łącznej (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 19 grudnia 2012 r., sygn. akt II AKa 238/12).

Określając wymiar kary łącznej Sąd, przy uwzględnieniu zachowania skazanego po popełnieniu przestępstw, wcześniejszą i późniejszą karalność, a także uwzględniając opinię z jednostki penitencjarnej, miał na uwadze, aby wymiar tej kary był tak wyważony, by orzeczona kara spełniła wobec wyżej wymienionego swój cel.

Z opinii nadesłanej z Aresztu Śledczego w W. – G. dotyczącej D. W. wskazano, że z wywiadu środowiskowego z dnia 11.01.2016 r. wynika, że skazany przed osadzeniem mieszkał z żoną i synem. Ich relacje układały się różnie głównie z uwagi na fakt, że skazany posiadał pracę tylko dorywczą, często nie miał żadnych dochodów, nadużywał alkoholu, pod jego wpływem wszczynał awantury. Rodzina była objęta procedurą Niebieskiej Karty z uwagi na stosowanie przemocy przez skazanego. Bezpośrednio przed osadzeniem pracował poza granicami kraju w Szwecji, utrzymywał kontakt z rodziną i przysyłał pieniądze na utrzymanie domu. Skazany w ostatnich latach często nadużywał alkoholu, podejmował próby leczenia ale nigdy nie ukończył terapii, gdyż jak twierdził nie potrzebował pomocy specjalistycznej, sam miał poradzić sobie z problemem. Jak twierdzi żona skazanego po odbyciu kary może powrócić pod wskazany adres. Posiada negatywną opinię środowiskową z uwagi na nadużywanie alkoholu i popełnianie licznych przestępstw. Uprzednio przebywał w warunkach izolacji penitencjarnej jako skazany. Nie sprawiał problemów natury wychowawczej.

W opinii wskazano, że skazany w warunkach izolacji penitencjarnej przebywa od dnia 22.12.2015 r., kiedy to został doprowadzony do jednostki AS W.-G. celem odbycia kary pozbawienia wolności. Wobec skazanego obecnie nie toczą się czynności procesowe. Wobec przełożonych jest grzeczny i zdyscyplinowany, wszystkie polecenia wykonuje bez opieszałości. W sposób właściwy odnosi się do przepisów zawartych w porządku wewnętrznym i regulaminie organizacyjno porządkowym wykonywania kary pozbawienia wolności. Dotychczas był wielokrotnie nagradzany regulaminowo, nie karany dyscyplinarnie. W grupie współosadzonych funkcjonuje prawidłowo. Od początku pobytu w warunkach izolacji penitencjarnej nie deklaruje przynależności do struktur nieformalnych podkultury przestępczej. Opiniowany bierze udział w zajęciach kulturalno oświatowych w ramach oddziału mieszkalnego. Czas wolny spędza głównie w celi mieszkalnej. W tutejszej jednostce nie jest zatrudniony. Chętnie udziela się w prace społeczne na rzecz oddziału mieszkalnego. Kontakt w formie widzeń, rozmów telefonicznych oraz korespondencji utrzymuje z żoną i synem. Może liczyć na drobną pomoc i wsparcie z ich strony. Na temat popełnionego przestępstwa wypowiada się krytycznie. Karę pozbawienia wolności odbywa w systemie programowanego oddziaływania. Z opinii psychologicznej wynika, iż u osadzonego stwierdzono uzależnienie od alkoholu. Skazany wyraził pisemną zgodę na leczenie. Objęty profilaktyką uzależnień, uczestniczy w spotkaniach grupy AA. W stosunku do osadzonego nie stosowano środków przymusu bezpośredniego. Nie korzystał z zezwoleń na czasowe opuszczenie jednostki. Ogólnie zachowanie skazanego w warunkach izolacji oceniono na dobre.

Zauważyć należy, że D. W. ogółem został skazany za popełnione przestępstwa szesnastoma wyrokami. Biorąc pod uwagę natomiast utworzony niniejszym wyrokiem ciąg, należy wskazać, że objął on wyrok łączny sygn. akt XII K 35/16 - pkt 1 (na który składają się poszczególne wyroki w sprawach jednostkowych oraz wyrok łączny o sygn. akt II K 848/11) oraz wyrok jednostkowy w sprawie o sygn. akt II K 159/15 - pkt 2.

Wielość skazać za popełnione przestępstwa stanowi negatywną przesłankę prognostyczną i przemawia za uznaniem, iż D. W. jest osobą nie przestrzegającą porządku prawnego, a stopień demoralizacji skazanego jest znaczny. Zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem popełnienie dwóch lub więcej przestępstw co do zasady jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 21 lipca 2016 r., sygn. akt II AKa 196/16). Zdaniem Sądu celowym jest aby sprawca kilku czynów, odczuł kary wymierzone za ich popełnione. Faktem jest, że D. W. ostatnie przestępstwo, za

które został skazany popełnił w 2015 r., niemniej jednak należy wskazać, że już od 21 grudnia 2015r. w/w przebywa w warunkach izolacji.

Rozpiętość czasowa czynów jakich dopuścił się D. W. jest znaczna. Tym bardziej, że niniejszy wyrok łączny obejmuje karę łączną pozbawienia wolności (oraz środek karny) orzeczone wobec w/w w wyroku łącznym opisanym w pkt 1 (który również m.in. obejmował karę łączną orzeczoną wcześniejszym wyrokiem łączny wydany w sprawie o sygn. akt II K 848/11). W tym miejscu należy wskazać, że czyny popełnione przez skazanego godzą w różne dobro prawem chronione.

Zdaniem Sądu w sprawie nie zachodzi zatem taki bliski, ani ścisły związek przedmiotowy i podmiotowy - uzasadniający połączenie orzeczonych wobec w/w kar na zasadzie absorpcji, a także brak jest nadzwyczajnej sytuacji procesowej i potrzeb w zakresie prewencji szczególnej i ogólnej - uzasadniającej wymierzenie kary łącznej na zasadzie absorpcji.

Sąd określając rozmiar kary łącznej pozbawienia wolności miał z jednej strony na względzie najwyższą z kar w sprawach, (tj. 4 lata pozbawienia wolności) oraz sumę kar za poszczególne czyny objęte tym ciągiem (tj. 5 lat pozbawienia wolności). Biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności, Sąd doszedł do przekonania, iż adekwatne będzie wymierzenie skazanemu kary 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Odnosząc się do kolejnego utworzonego zbiegu dotyczącego zakazów prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, które orzeczono wobec D. W. w wyrokach opisanych i w pkt 1 i 2, należało wskazać, że czyny, za które orzeczono wobec niego ten środek karny godzą ogólnie w te same dobro prawem chronione – przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. W tym wypadku określając rozmiar kary łącznej Sąd również, miał na uwadze najwyższy wymiar z jednostkowych środków karnych w spawach (tj. 10 lat zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych) oraz sumę w zw. z treścią art. 43 § 1 k.k. (tj. 15 lat tego zakazu). Biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności, Sąd doszedł do przekonania, iż adekwatne i sprawiedliwe będzie wymierzenie skazanemu 15 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Sąd przy wymiarze kary miał bowiem na uwadze, iż D. W. ewidentnie nie przestrzega wprowadzonego mu przez Sąd zakazu i wielokrotnie prowadził pojazd pod wpływem alkoholu, narażając na niebezpieczeństwo nie tylko swoje zdrowie i życie ale również innych osób. Stanowi to negatywną prognozę kryminologiczną w omawianym zakresie.

W opinii z Aresztu Śledczego, w którym przebywa D. W. wskazano, że jego zachowanie w warunkach izolacji jest dobre. Należy jednak podnieść, że nawet poprawne zachowanie podczas okresu izolacji nie obliguje Sądu do złagodzenia w wyroku łącznym wymiaru kary. Prawidłowe zachowanie powinno bowiem być standardem.

Sąd podziela stanowisko Sądu Apelacyjnego, iż kara łączna w wyroku łącznym nie musi tworzyć sytuacji korzystniejszej dla skazanego od istniejącej, nim zostanie orzeczona (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 15 stycznia 2009 r., sygn. akt II AKa 207/08). Dodatkowo należy wskazać, że zgodnie z poglądem przyjętym w doktrynie i orzecznictwie, kara łączna jest swego rodzaju podsumowaniem działalności przestępczej sprawcy w okresie czasu objętym skazaniami. Ma likwidować swoistą konkurencję kar w postępowaniu wykonawczym wynikłą z kilkakrotnych skazań. Nie jest to sposób na premię dla sprawcy większej liczby przestępstw (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 27 listopada 2008 r., sygn. akt II AKa 198/08).

Mając powyższe na uwadze, w uznaniu Sądu, tak orzeczone kary łączne odzwierciedlają dyrektywy wymiaru kary łącznej w odniesieniu do poczynionych ustaleń dotyczących D. W., a jednocześnie są w stanie najpełniej osiągnąć swe cele.

Nadto na podstawie art. 577 k.p.k. Sąd zaliczył na poczet orzeczonego zakazu okres jego wykonywania, w zakresie nie połączonym wyroki podlegają odrębnemu wykonaniu (art. 576§1 kpk) .

O kosztach obrony z urzędu Sąd orzekł w oparciu o art. 618 § 1 pkt. 11 k.p.k. i zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu D. W. kwotę 120 złotych plus VAT – tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu skazanego, a na

podstawie art. 624 § 1 k.p.k., Sąd zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów postępowania obciążając nimi Skarb Państwa.

Z uwagi na powyższe, orzeczono jak w sentencji wyroku.